

[Wilhelm.]

sager hurtigt igennem, for vi kan alligevel ikke klare genhusningen i et hurtigere tempo. Det er nok dér, hunden ligger begravet. Det har vist sig, som vi allerede sagde dengang, at være en lodret usandhed, at man kunne klare genhusningen uden at pålægge de private husejere en genhusningspligt. Man stemte det forslag om en sådan genhusningspligt, som vi kom med, ned med den begrundelse, at det skulle nok klares med den frivillige aftale med grundejerne. Sagen er, at den frivillige aftale intet har været værd, simpelt hen. Grundejerne undgik genhusningspligten ved at love noget, som de ikke holder.

Nu står Københavns kommune, som havde debat om disse sager i borgerrepræsentationen den 11. november – i øvrigt på foranledning af SF og VS – og siger, at det er ministeriets skyld. Ministeriet var for længe om at lave cirkulærer. Jeg synes, det skal nævnes her, fordi jeg ved, at det ikke er ministerens opfattelse. Vi er tilbage i præcis den samme situation som under Stengadebranden: den ene myndighed skyder skylden over på den anden. Der er intet sted at placere ansvaret, hvis der sker det samme, som der skete i Stengade. Dette er en nedprioritering af noget, som man af PR-mæssige grunde fandt det nødvendigt at snakke meget om og lave en masse PR på sidste vinter og sidste forår. I øvrigt er Københavns kommunes begrundelse med den sene genhusningsmulighed i direkte modstrid med det, ministeren siger her i bemærkningerne til lovforslaget: at udsættelsen kun vil komme til at gælde de tilfælde, hvor der er tale om lempet brandsikring, for dér er jo netop ikke tale om genhusning.

Der er en masse andre stinkende ting ved denne sag, som vi bliver nødt til at grave op i forbindelse med dette arbejde. Hvordan lykkedes det f. eks. Københavns kommune at manipulere kravene ned, så mens man for få måneder siden havde 4.000 boliger i København, der skulle nedrives på grund af disse krav, er det nu manipulatorisk blevet nedbragt til 1.800 boliger? Hvorfor? Ja, det udtalte overborgmester Weidekamp for øvrigt meget klart under den debat, jeg har nævnt, den 11. november i borgerrepræsentationen. Det var, fordi man med rygstød i ministerens cirkulære har manipuleret brandsikringskravene, så de nogenlunde passer med kommunens aktuelle genhus-

ningsmuligheder. Det kan jo lyde meget pænt og realistisk, men det er ikke spor pænt og realistisk, når disse genhusningsmuligheder i foråret, da vi diskuterede disse ting, blev opstillet ud fra et falsk løfte fra grundejerforeningen, som i dag enhver må indrømme ikke holder, og som simpelt hen har betydet, at disse brandsikringskrav er blevet slækket og slækket systematisk i de måneder, der er gået.

Vi vil altså ikke være med til denne forsinkelse og forlængelse af fristerne, som her foreslås.

Boligministeren (Helge Nielsen):

Jeg vil først gerne sige tak for den tilslutning, der har været til dette lovforslag. Til de ordførere, der har understreget, at dette ikke må medføre nogen unødigt forsinkelse, vil jeg sige, at der vil blive holdt kontrol med og øje med, at det kommer det ikke til.

Til fru Kirsten Jacobsen vil jeg godt sige, at jeg ikke synes, der er nogen grund til bitterhed. Det forslag, som fremskridtspartiet har fremsat, går jo ud på noget helt andet. Det var et forslag, som gik ud på, at alle datoerne skulle udsættes, og det er der ingen, hverken kommuner, grundejere eller andre bortset fra fremskridtspartiet, der har ønsket. Derfor er det et helt andet forslag, som overhovedet ikke kunne anvendes til at ændre det, der er tale om her. Det forslag behandles jo fortsat i boligudvalget.

Til hr. Kaj Hansen og for så vidt også til hr. Wilhelm, som har været inde på nogenlunde de samme betænkeligheder, der begge konkluderede, at de vil stemme imod, vil jeg godt sige, som jeg også klart har givet udtryk for det, at jeg ikke har været begejstret, tværtom har jeg været ked af, at det har været nødvendigt at fremsætte et forslag af denne karakter. Jeg vil også godt give udtryk for, at det var et af de problemer, som blev diskuteret meget med Københavns kommune og Kommunernes Landsforening, dengang loven blev forberedt, hvor kommunerne, grundejere, brandvæsen og andre interesserede parter var indkaldt for at tilrettelægge denne lovgivning og sikre, at det blev ændringer og paragraffer, der kunne løse de problemer, som vi måtte konstatere at der var i den gamle boligmasse. Derfor havde jeg regnet med, at disse problemer var blevet løst på en sådan måde, at vi ikke var kommet i denne situation. Jeg er da skuffet over, at det